

Groeten uit mijn tuin

De Nederlandse zomer, nooit echt begonnen, leek alweer voorbij te zijn in de tweede helft van augustus. Het korten van de dagen was overduidelijk begonnen, de zonnepanelen meenden, nog wat nasputterend, naar een slome najaarsrust te kunnen overschakelen, de korte broek kon weer diep de kast in en op dezelfde manier verdwenen ook zomerjasjes, slippers en zonnebril uit het zicht. Zomer voorbij, en ik realiseerde me dat ik dit jaar voor het eerst helemaal geen ansichtkaart met opgewekte groet had gekregen uit wat voor verre of dichtbij vakantiebestemming dan ook. Toch eens kijken of ik die ene van vorig jaar, klaarblijkelijk de allerlaatste, nog ergens heb. Museumexemplaar! Nostalgie! Hoewel ook ik het natuurlijk apart vind om op de moderne manier vrijwel real time een foto te krijgen van bijvoorbeeld een groot geaderd witje in Sibirië, zoals me deze zomer overkwam. Zo gaat dat tegenwoordig. En toen werd het opeens bloody hot, begonnen zweetdruppels op het lijf zich weer te groeperen tot dunne zweetstroompjes en begon het wielkje van de elektriciteitsmeter opnieuw met flink toerental achteruit te draaien (baasje blij). En toen zag ik, terwijl ik in huis, toch weer in korte broek, over iets enorm belangrijks aan het telefoneren was met een collega, vanaf een afstand dat er een atypisch beestje op een van de vlinderstruiken in de achtertuin was neergestreken. Formaat kleine vos, maar dan echt klein. Kleurenpatroon op de bovenkant zo in de iets te verre verte als van de gehakelde aurelia, maar dan anders. Ik beëindigde het gesprek voor iets veel belangrijkers: een nadere vlinder-

inspectie. Het diertje bleek zowaar een kleine parelmoervlinder. Voor het eerst in anderhalf decennium gespot in mijn tuintje! Daar wordt een mens blij van. Deze mens tenminste wel.

En als vanzelf begin ik in mijn geheugen te graven naar eerdere ontmoetingen met deze vlindersoort. Zoals de eerste, die ik lang geleden als aankomende, maar nog bedeesde puber zag, op vakantie in het duingebied bij Castricum. Ansichtkaartjes versturen deed ik toen nog niet. En toen een paar jaar later de eerste buitenlandse, op die heuvel in de Eifel. Ik heb het beeld nog scherp voor ogen. Of die keer een jaar of wat later, toen ik – geen puber meer, als dat al ooit helemaal ophoudt, maar in ieder geval minder bedeesd – met een Interrailkaart via Griekenland,

voormalig Joegoslavië en Oostenrijk was beland in Italië, in een weijtje in de buurt van Tarvisio. Die bloemrijke berm van een landweg in Slowakije, waar bijkans de helft van de soorten uit een Europese dagvlindergids leek te vliegen.

En zo schuift het ene zomerse beeld over het andere, met steeds de focus op een kleine parelmoervlinder. En biedt het geheugen een hele stapel denkbeeldige, nooit verstuurd ansichtkaarten. En dat alles dankzij die ene kleine parelmoervlinder in mijn tuintje, slechts een paar kilometer van de plek waar ik ooit mijn eerste exemplaar zag.

Zo, dan heb ik nu dit jaar zowaar zelf nog een kaart verstuurd.

Maar nu is mijn kaartje echt vol.

Hartelijke groeten en tot ziens! 🦋

*Tekst: René
Marcelis
Tekening:
Peter Wetzels*